

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Jeg tror ikke, det ærede medlem har misforstået mig.

Jeg kan trøste det ærede medlem med — det er en ringe trøst — at Ringkøbingområdet har en endnu ringere stilling end det nordjyske område med hensyn til FM-dækning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Else-Merete Ross* til justitsministeren:

„Mener ministeren, at påtale for overtrædelse af straffelovens § 225, stk. 4, er sket i videre omfang end forudsat ved lovens vedtagelse, og mener ministeren, at bestemmelsen i praksis har fået uheldige og utilsigtede virkninger?“

Else-Merete Ross: Den højtærede justitsminister svarede for nylig på et spørgsmål af det ærede medlem frk. Helga Pedersen om virkningen af straffelovens § 225, stk. 4. Ministeren var, specielt efter indhentet materiale hos anklagemyndigheden og Københavns politi, tilfreds med lovens virkninger. Denne udtalelse forekommer mig mærkelig, når man et par dage senere i pressen læser, at den politiinspektør, der til daglig administrerer loven, har dårlige erfaringer med den nævnte bestemmelse og vil stille forslag om dens afskaffelse.

Ministeren forsøgte at komme nærmere ind på de konkrete og ikke utypiske eksempler, der bl.a. i Politikens kronik af den 7. februar er fremdraget på homofile, som er blevet idømt betingede eller ubetingede frihedsstraffe for at have givet en partner under 21 år, men over 18 år f. eks. 8-10 kr. til en bil hjem, også i tilfælde, hvor der ikke var mulighed for at benytte offentlige trafikmidler. Jeg vil gerne høre ministerens mening om disse eksempler sammenholdt med ministerens løfte til folketinget om, at loven ikke skulle kriminalisere ethvert traktement.

Det er med god grund, man kan være i vildrede med lovens rette fortolkning. Politiinspektør Jersild har ment, at f.eks. penge til en vogn hjem ikke kan rammes, medens han på den anden side har ment, at penge til et par pakker cigaretter kunne sidestilles med prostitutionsbetaling, hvilket ombudsmanden dog har fundet for vidt-

gående. Der må derfor hos folk herske en betydelig usikkerhed med hensyn til lovens fortolkning undtagen hos domstolene, som i overensstemmelse med rigsadvokatens indstilling foreløbig har trukket en grænse ved 10 kr.

Denne usikkerhed kan måske i forbindelse med 21 års grænsen være en medvirkende årsag til, at man hører om flere og flere eksempler på homofile, der udsættes for vold, tyveri og pengeafpresning. Det må være i retssikkerhedens interesse at spørge, hvad man skal stille op med dette, at mennesker er blevet mere ængstelige for myndighederne end for bøllerne.

Politikens kronik berettede om en mand, der havde fået kæben knust og var frygteligt tilredt, men som på skadestuen ikke ville lade lægen tilkalde politiet, da han ikke var sikker på, at voldsmanden var over 21 år.

I B.T. den 12. december 1961 opfordrede kriminalpolitiet 13 mænd til at melde sig. 4 unge mellem 16 og 19 år havde om sommeren truet dem med åben kniv og klø eller tilkaldelse af politiet. De 6 havde afleveret armbåndsurs og kontanter, resten havde ikke noget at aflevere. Ingen af de eftersøgte havde foretaget sig noget ulovligt, så de kunne frit melde sig. Kun 2 havde indgivet anmeldelse, de 11 andre ikke.

Et par unge værnepligtige kørte en weekend til København sammen. Da de mødtes søndag aften for at køre tilbage, medbragte den ene en dyr båndoptager. Han havde stjålet den hos en homofil, han havde besøgt. Han hævdede, at det kunne han da roligt gøre, for manden turde ikke anmelde tyveriet.

Mener ministeren ikke, at loven har fået uheldige virkninger, når unge ustraffet kan foretage sig sådanne handlinger og de, som det går ud over, ikke tør anmelde dem? Hvordan kan de første rammes og de sidste beskyttes?

Jeg er godt klar over, at det vil være forbundet med meget store vanskeligheder at få et indtryk af dette problems omfang, men det eksisterer som en realitet. Derfor vil jeg spørge, om der er en løsning ad lovgivningens vej?

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Når det ærede medlem spørger, om jeg mener,